

CHCEME VOLIT DISTANČNĚ–SBÍRÁME PŘÍBĚHY

Při vyprávění svého příběhu se nacházím v Portugalsku v čase, kdy se bojem za prosazení distanční volby snažíme utvrdit své právo na svobodné volby. A toto právo už naštěstí existuje. Vráťím se teď jen na okamžik do Prahy, kde jsem vyrostla, do doby těsně před sametovou revolucí. Bylo mi čerstvých osmnáct let a o „demokratickém“ zřízení Československa jsem si myslela své. Rukou osudu se stalo, že v mém volebním okrsku byly vyhlášeny mimořádné volby, protože bylo zapotřebí obsadit ve Federálním shromáždění křeslo po zesnulém poslanci.

Vyzbrojena propagandistickým přesvědčováním z občanské nauky o svobodném právu každého občana zvolit, či nezvolit navrhovaného kandidáta, jsem se se svou maminkou vydala ke svým prvním volbám. Ano, natolik svobodná volba to byla, že teoreticky poskytovala možnost buď kandidáta potvrdit přímým vhozením lístku do urny či s návrhem případně nesouhlasit a na lístku jméno kandidáta přeškrtnout. Za tímto účelem byla volební místnost uspořádána podobným způsobem, jaký známe dnes, včetně plentu.

Volební komise, v níž zasedal i náš politicky vždy bedlivý a přesnaživý soused, si se strojeně rozzářenými úsměvy spokojeně odškrtnla naši účast a předala každé z nás volební obálku, s níž jsem já, poučena o uplatnění „svobodné“ volby, zamířila rovnou za plentu. Záře úsměvů volební komise pohasla. V nechápajících tvářích se zračilo tu zděšení, tu opovržení. Hrobové ticho a němá otázka... „Vážně se chystá přeškrtnout kandidáta?!?!?!“ Podívala jsem se na maminku a ta bez zaváhání nahlas a přede všemi pronesla: „Prosím tě, pojď, rovnou to tam hodíme, stejně to nemá smysl!“

Všechnu tu rebelii se současnou beznadějí v mamčině hlase mám na paměti vždy, když jdu ke skutečně svobodným volbám. V Lisabonu, kde sídlí zastupitelský úřad, se jich mohu účastnit bez problémů, ale tolik, tolik si přeji, aby totéž bylo dopřáno všem krajanům, pro které je uplatnění volebního práva z hlediska dostupnosti na hranici proveditelnosti a uskutečnitelnosti. Važme si tohoto práva a bojujme za to, aby bylo přístupné všem občanům, kterým na osudu jejich země záleží!

Hana Pavlů Pereira, Lisabon, Portugalsko

